

LARS KEPLER

—
Polisiye
Gerilim
—

AYNA ADAM

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Kum Adam
Tacizci
Tavşan Avcısı
Lazarus

AYNA ADAM

Orijinal adı: Spegelmannen

© 2020, Lars Kepler

Yazan: Lars Kepler

İngilizceden çeviren: Solina Silahlı

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Salomonsson Agency aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Temmuz 2025 / ISBN 978-625-5941-93-0

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Ayhan Matbaa Basım San. Tic. Ltd. Şti.

Mahmutbey Mah. 2622 Sok. No: 6/41

Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 445 32 38 / Faks (212) 445 05 63

Sertifika no: 44870

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ayna Adam

Lars Kepler

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Solina Silahlı

Eleonor sınıfın pis penceresinden, tozu dumana katan kuvvetli rüzgârda sağa sola yatan çalılar ve ağaçları izliyordu.

Okulun önünden sessiz ve bulanık bir nehir akıyordu sanki.

Zil çalar çalmaz öğrenciler kitap ve defterlerini toplamaya başlayınca Eleonor da yerinden kalkıp diğerlerinin peşinden sınıftan çıktı.

Jenny Lind'in dolabının önünde ceketini iliklemesini izledi. Yüzü ve sarı saçları yüzeyi ezilmiş metalden yansıyor.

Jenny güzel ve farklıydı. Gözleri Eleonor'u tedirgin edecek, yanaklarının kızarmasına sebep olacak kadar derin bakıyordu.

Sanatçı ruhlu bir kızdı. Fotoğraf çekmeyi seviyordu ve aynı zamanda okulda okumayı gerçekten seven tek kişiydi. Geçen hafta on altı yaşına basmış, Eleonor da ona "Mutlu yaşlar" dilemişti.

Ama Eleonor'u kim takardı ki? Yeterince çekici olmadığının farkındaydı ama yine de Jenny bir defasında onun portre fotoğraflarını çekmek istediğini söylemişti.

Beden eğitiminden sonra duşların orada söylemişti bunu.

Eleonor eşyalarını alıp Jenny'nin peşinden ana kapıya gitti.

Rüzgâr kumları ve kuru yaprakları binanın beyaz cephesine savurup bahçeye sürüklüyordu.

İp de bayrak direğine çarpıp duruyordu.

Jenny bisiklet park yerine vardığında durdu, bağırarak bir şeyler söyledi. Öfkeli el kol hareketleriyle, bisikletini almadan yoluna devam etti.

Eleonor eve kadar Jenny'yle yürüme umuduyla o sabah bisikletin lastiklerini patlatmıştı.

Yürürken konu yine fotoğraf çekmeye gelebilir, siyah-beyaz fotoğrafların ışıktan heykellere benzediği hakkında konuşabilirlerdi.

Öpüşüklerini gözünde canlandırmaya başlamadan önce hayal gücünü dizginlemesi gerekiyordu.

Eleonor, Jenny'yi takip ederek Backavallen spor merkezinin önünden geçti.

Restoranın önündeki oturma alanı boştu ve beyaz şemsiyeler savruluyordu.

Jenny'yle aralarındaki mesafeyi kapatmak istese de buna cesaret edemedi.

Eleonor, Eriksbergs Yolu'nun paralelindeki patikada onun iki yüz metre kadar gerisinden yürüyordu.

Bulutlar ladin ağaçlarının üzerinden hızla süzülüyordu.

Yeşil Hat otobüslerinden biri geçerken Jenny'nin sarı saçlarını savurup yüzüne yapıştırdı.

Otobüs geçerken yer adeta sallandı.

Yerleşim bölgesini geride bırakıp izci kampını geçtiler.

Jenny yolun karşısına geçip yürümeye devam etti.

Güneş kendini gösterirken geride kalan birkaç bulutun gölgesi de tarlaların üzerinden uçarcasına geçiyordu.

Jenny, Forssjö'de göl kenarında güzel bir evde yaşıyordu.

Eleonor bunu biliyordu çünkü bir defasında Jenny'nin kaybolan, daha doğrusu kendisinin sakladığı kitabını bulup getirmişti. Ama kapı zilini çalmaya cesaret edememiş, bir saat filan dışarıda bekledikten sonra kitabı posta kutusuna bırakmıştı.

Jenny elektrik kablolarının altında durup bir sigara yaktıktan sonra yoluna devam etti. Manşet düğmeleri ışıktaki parlıyordu.

Eleonor arkasından gelen büyük bir kamyonun gürültüsünü duydu.

Polonya plakalı bir kamyon yeri titreterek hızla geçti.

Frenler acı acı feryat ederken kamyon da bir tarafa doğru kayd. Ardından keskin bir dönüşle yoldan çıkarak çimenli yamaca doğru savruldu. Jenny'nin arkasındaki kaldırıma çıktığı sırada şoför nihayet aracı durdurmayı başardı.

"Ne oluyor ya!" diye bağırdı Jenny.

Çatıdaki sular kamyonun yan tarafındaki mavi brandadan aşağı akarak toprağın üzerinde kaygan bir kanal açtı. Motor hâlâ çalışıyordu ve krom egzoz borularından çıkan duman ince şeritler halinde yükseliyordu.

Kapı açıldı, şoför araçtan indi. Arkasında tuhaf gri bir yama olan siyah deri ceketi, geniş gövdesine tam oturmuştu. Kıvrıkcık saçları neredeyse omuzlarına kadar uzanıyordu.

Adam Jenny'ye doğru yürüdü.

Eleonor olduğu yerde dururken adamın Jenny'nin suratına bir tokat attığını gördü.

Kamyonun yan tarafındaki kayışlardan birkaçı gevşemişti ve rüzgârın etkisiyle dalgalanan branda Jenny'yi görüş alanından çıkarmıştı.

"Heeey!!!" diye bağırdı Eleonor tekrar yürümeye başlayarak. "Ne yapıyorsun?!"

Branda tekrar yerine oturduğunda Jenny'nin düşmüş, yerde sırtüstü yattığını gördü.

Jenny başını kaldırdı, kana bulanmış dişlerini göstererek şaşkınlıkla gülümsedi.

Brandanın gevşek tarafı tekrar savruldu.

Eleonor su dolu çukura adım atarken bacakları titriyordu. Polisi araması gerektiğini fark ederek telefonuna uzandı ama elleri o kadar titriyordu ki telefon parmaklarının arasından kaydı.

Telefon yere düştü.

Eleonor telefonu almak için eğildi; tekrar başını kaldırdığında şoförün Jenny'yi yerden kaldırdığını, onun da adamı tekmelediğini gördü.

Eleonor yola inip kamyona doğru koşmaya başladığında başka bir arabanın korna sesini duydu.

Güneş şoförün gözlüklerini parlatırken adam kanlı ellerini kot pantolonuna silip aracına bindi. Kapıyı kapatıp motoru çalıştırdı ve bir tekerleği hâlâ kaldırımdayken hareket etti. Kamyon gürültüyle yola inip hızlanırken kuru çimenlerden toz yükseldi.

Eleonor durup nefesini düzene sokmaya çalıştı. Jenny Lind gitmişti.

Yerde sadece ezilmiş bir sigara izmariti ve okul çantası kalmıştı.

Jenny Lind karanlık bir gölde, ziftlenmiş küçük bir teknenin zemininde yatıyordu. Dalgalar çarptıkça altındaki tahtalar da gıcırdayordu.

Ani bir kusma isteğiyle uyandı. Zemin sallanıyordu.

Omuzları ağrıyor, bilekleri yanıyordu. Kamyonun içinde olduğunu fark etti.

Ağzı bantlanmıştı, elleri başının üstünde bağlı halde yan yatıyordu.

Fazla bir şey göremiyordu, hâlâ uyuyordu sanki. Güneş ışığı şeritler halinde brandadan içeri süzülüyordu.

Jenny gözlerini kırptırınca görüşü bulanıklaştı.

Midesi fena halde bulanıyor, başı zonkluyordu.

Kocaman lastikler asfaltta kükreyerek ilerliyordu.

Elleri brandayı tutan direklerden birine bağlanmıştı.

Ne olduğunu anlamaya çalıştı. Yere düştüğünü, birinin ağzını ve burnunu soğuk bir bezle kapattığını hatırladı.

Bir endişe dalgası içini doldurdu.

Aşağı baktığında elbisesinin beline kadar çekildiğini gördü ama siyah külotlu çorapları hâlâ üzerindeydi.

Kamyon düz bir yolda sabit hızla gidiyordu.

Jenny umutsuzca makul bir açıklama, ortada bir yanlış anlaşılma olduğunu gösterecek bir kanıt aradı ama içten içe ne olduğunu çok iyi biliyordu. Herkesin en çok korktuğu şey başına gelmişti. Ancak korku filmlerinde olabilecek bir şeydi bu.

Bisikletini okulda bırakmış, Eleonor'un onu takip ettiğini fark etmemiş gibi davranarak eve giderken kamyon arkasındaki kaldırımında durmuştu.

Şoförün ona tokat atmasını hiç beklemediği için tepki verememiş, ayağa bile kalkamadan adam yüzünü ıslak bir bezle kapatmıştı.

Ne kadar süre baygın kaldığını da bilmiyordu. Ellerine kan gitmediğinden uyuşmuşlardı.

Başı dönüyordu, bir an gözleri de tamamen karardı. Yanağını yere dayadı.

Sakin nefes alıp vermeye çalıştı. Ağzı bantlıyken kusmaması gerektiğini biliyordu.

Arka kapağın yanına sıkışmış kuru bir balık kafası vardı; tatlı ve ağır bir koku treylerin içini doldurmuştu.

Jenny başını tekrar kaldırdı ve gözlerini kırıştırarak asma kitli metal bir dolapla treylerin ön tarafındaki iki büyük plastik tekneyi gördü. Tekneler kalın kayışlarla sabitlenmişti ve yer ıslaktı.

Seri katillerin elinden kurtulan kadınların onlara nasıl karşı koyduğuna ya da orkidelerden filan bahsederek aralarında bir bağ kurduklarına dair anlattıklarını hatırlamaya çalıştı.

Ağzı bantlıyken bağırmaya çalışmak anlamsızdı. Kimse onu duymazdı. Hem zaten sessiz kalmalıydı. Kendine geldiğini adamın bilmemesi daha iyiydi. Güç bela doğrulup vücudunu gerdi ve başını ellerine doğru uzatmaya çalıştı.

O sırada treyler sarsıldı ve midesi bulandı. Ağzı kusmukla doldu.

Kasları titremeye başlamıştı.

Bileklerini saran kablo derisini kesiyordu.

Uyuşmuş parmaklarıyla bandın ucunu tutup çekti. Ağzındaki-leri tükürüp tekrar yere yığıldı ve olabildiğince sessiz öksürdü.

Bezin üzerindeki şey her neyse görüşünü bulanıklaştırmıştı.

TIR'ın iki tarafındaki brandayı tutan metal çerçeveye baktı. Bir çuvalın içinden bakıyordu sanki. Her bir direk tavana kadar uzanıyor, ardından doksan derecelik keskin bir dönüşle çatının altından diğer tarafa doğru devam ediyordu.

Yatay çubuklarla çatı kirişi gibi yanlardan birbirine bağlanmışlardı.

Jenny gözlerini kırıştırarak odaklanmaya çalışırken treylerin diğer tarafında hiç direk olmadığını, perdenin de bunun yerine beş sıra halinde sabit çubuklarla güçlendirildiğini gördü.

Bunu, yükleme yapılırken brandanın yukarıya kolayca sarılabilmesi için yaptıklarını düşündü. Bağlı elleriyle çatıdaki metal direği izleyerek diğer tarafa geçebilir, kapağı açıp yardım isteyebilirdi.

Bileklerini saran kabloyu direğe doğru kaldırdığı sırada takıldı. Keskin plastik derisine battı.

Şoför şerit değiştirince Jenny dengesini kaybederek şakağını desteklerden birine çarptı.

Tekrar yere yığıldı ve birkaç defa yutkunarak tekrar o sabahı düşündü, tabaklarda tost ekmeği ve marmelat olan o kahvaltı masasını. Annesi teyzesini anlatmış, önceki gün teyzesinin kalbine dört stent takıldığını söylemişti.

Jenny'nin telefonu masanın üzerinde, kupasının yanındaydı. Sessize almıştı ama gözleri ekrandaki bildirimlere takılıyordu, bu da babasını kızdırmıştı. Onun gözünde bu saygısızlıktı. Jenny ise kendisine haksızlık yapıldığını düşünerek sinirlenmişti.

“Ben ne yaptım ki? Neden benimle uğraşıyorsun? Kendi hayatın berbat olduğu için mi?” diye bağırarak bir hışım mutfaktan çıkmıştı.

Zemin eğimlendi ve kamyon yavaşlayıp vites küçülterek yokuş yukarı çıkmaya başladı. Güneş ışığı zaman zaman brandanın arasından süzülerek kirli zemini aydınlatıyordu.

Jenny kuru çamur ve koyu renk yaprak yığınlarının arasında bir ön diş görünce bir anda adrenalini yükseldi.

Gözleri etrafı taradı.

En fazla bir metre ötesinde, kırmızı ojeleri hiç bozulmamış iki kırık tırnak gördü. Direklerden birinde kurumuş kan lekesi vardı ve kopmuş saç telleri de kapağın üzerindeki oyuk noktaya takılmıştı.

“Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım” diye mırıldandı Jenny.

Dizlerinin üzerine kalkıp kıpırdamadan oturarak bileklerindeki kablonun baskısını hafifletince parmaklarına binlerce iğne batırmış hissiyle kan akışının yeniden başladığını fark etti.

Bütün vücudu titrerken ayağa kalkmaya çalıştı ama kablo onu yine engelledi.

“Yapabilirim” diye fısıldadı.

Sakin kalmalı, paniğe kapılmamalıydı.

Ellerini bükerek bir tarafa doğru ilerlerken alttaki çubuğa tutunarak sürünebildiğini fark etti.

Hızlı hızlı nefes alıp vererek direktteki tümsekleri aşım kamyonun ön kısmına ulaştı. Çubuğu iki eliyle kavrayıp onu sertçe çekerek kurtarmaya çalıştı ama ön direğe kaynaklandığı için bükülmesi mümkün değildi.

Jenny metal dolaba baktı. Asma kilit açıldı ve zincirinden sallanıyordu.

Midesi tekrar bulanmaya başlamıştı ama bekleyecek vakti yoktu. Yolculuk her an bitebilirdi.

Dolaba doğru olabildiğince uzanıp kollarını sonuna kadar gerdi ve ağzıyla asma kilide ulaşmayı başardı. Kilidi dikkatlice kaldırıp geri çekti ve ardından çömelip kucağına bıraktı. Bacaklarını yavaş yavaş ayırdığında kilit ses çıkarmadan yere düştü.

Kamyon döndü ve dolabın kapısı açıldı.

Dolabın rafları fırçalar, tencereler, penseler, demir testereleri, bıçaklar, makaslar, temizlik ürünleri ve bezlerle doluydu.

Jenny'nin kalp atışları hızlanırken nabızı kulaklarında gürlüyordu.

Motorun sesi değişti ve kamyon yavaşlamaya başladı.

Jenny tekrar ayağa kalkıp bir tarafa eğildi ve başıyla dolabın kapağını açık tuttu. Raflardan birinde iki boya kutusunun arasında kirli plastik saplı bir bıçak gördü.

“Ulu Tanrım, lütfen kurtar beni, Ulu Tanrım” diye fısıldadı.

Kamyon aniden savrulunca metal kapı kafasına öyle şiddetli çarptı ki birkaç saniyeliğine bilincini kaybedip dizlerinin üzerine düştü. Sonra kustu.

Tekrar ayağa kalktığı anda bileklerinden pis zemine kan damlamaya başladığını gördü.

Öne doğru eğilip ağzıyla bıçağın sapına uzandı ve kamyon tıslayarak dururken sapı ısırıldı.

Bıçağı raftan alırken hafif bir sıyrma sesi duydu.

Başını dikkatlice ellerine doğru indirip paslı bıçağı plastik kabloya vargücülle bastırdı.

JOONA LINNA SERİSİ 40 DİLE ÇEVİRİLDİ, DÜNYADA 18 MİLYON SATTI.

16 yaşındaki Jenny gündüz vakti kaçırılır ve ücra bir yerde, başka kızlarla birlikte zincire vurulup kafese atılır. Kızları kaçıran adam dengesiz ve acımasızdır. Kaçmaya kalkışan kızlara tuzaklar kurar; kaçarken yakalananlara çok ağır cezalar verir.

Beş yıl sonra Jenny bir parkta ölü bulunur, katil arkasında hiçbir delil bırakmamıştır. Dedektif Joona Linna bu cinayet ile yıllar önceki bir intihar vakası arasında bağlantı kurar. 17 yaşındaki Mia kaçırılınca, Joona yeniden cinayet işlemeye başlayan bir seri katille karşı karşıya olduğundan emin olur.

Ayna Adam, Lars Kepler'den bir kez daha gerilim dolu, nefes kesen bir macera...

Fotoğraf: ©Ewa-Marie Rundquist

Lars Kepler, İsveçli Alexandra Coelho Ahndoril ile Alexander Ahndoril çiftinin takma ismi. Önceden kendi romanlarını yazan karıkoca, Joona Linna serisini yarattı ve serinin bugüne kadar basılan romanları uluslararası çoksatan listelerine girdi. Türkçede bu seriden *Hipnozcu*, *İnfazcı*, *Ateş Şahidi*, *Kum Adam*, *Tacizci*, *Tavşan Avcısı* ve *Lazarus* yayımlandı.

Çeviren: Solina Silahlı

